Durerea imperfecțiunii măiestriei

On Mai 01, 2010

Ori de câte ori vei face un pas mare către perfecțiune, sufletul îți va fi pus la grea încercare.

Într-o zi domnul Selder, vesel și nerăbdător să-l revadă pe maestrul Dürer, l-a invitat acasă la el. Acesta a acceptat invitația cu plăcere și și-a făcut apariția la ora stabilită. Se vedea din capul locului că maestrul nu mai era cel de altădată, tânăr, ambițios, cu o putere de muncă extraordinară, cu o viziune largă și intuitivă asupra viitorului, cu toate că încă era cel mai renumit și mai talentat desenator și pictor din Germania.

Mâinile cu degetele lungi, pe care diluanții și vopselele lăsaseră semne, trădau meseria lui modestă, pe care o încă o mai practica cu plăcere și mândrie. După înfățișarea sa aristocratică, după felul în care vorbea, se vedea că este un adevărat gânditor, un om foarte educat și înzestrat cu multă înțelepciune.

Meșterul Eimer, care se afla și el în vizită la domnul Selder, împreună cu acesta, ascunzându-și stingherеala, au început să-l elogieze și să-i laude arta.

Dürer, puțin stânjenit, încercând să le domolească elanul, le-a spus cu o voce gravă:

- Poate că eu caut perfecțiunea, acea perfecțiune pe care o are o linie dreaptă sau un cerc, de aceea nu mă mulțumesc niciodată cu o jumătate de măsură. O linie greșită îmi distruge desenul și trebuie să-l repet iarăși și iarăși la nesfârșit, iar lucrările din tinerețe aproape că nu-mi mai plac, deși pe vremea aceea am călărit de multe ori până la Bologna ca să iau lecții de perspectivă. Dar perfecțiunea nu există decât în Dumnezeu. În tot ce-i pământesc lipsește ceva, de aceea simt durerea imperfecțiunii măiestriei mele.

Leadership: Poți să-ți reperezi bagajul de cunoștințe de la distanța unei creații care îți pune la grea încercare angajamentul de a-ți asigura o experiență eficientă de motivare a sinelui?

Chiar și oamenii desăvârșiți au supărări, chiar și ei au parte de suferințe. Însă suferințele oamenilor desăvârșiți, în special a artiștilor, constă, de cele mai multe ori, în neputința lor de a atinge perfecțiunea sau măcar de a se apropia de ea, temându-se mai presus de orice că într-o bună zi soarele măreției și splendorii lor va apune.

Frica de a se simți umiliți și neînsemnați, mai ales la o vârstă înaintată când sunt supuși frecvent greșelilor, pune stăpânire pe spiritul lor, îi transformă în prizonierii propriilor lor aspirații, nemaiputând astfel deține controlul asupra propriilor lor destine. Dintr-un fel activ de a fi se moleșesc, nu mai au imboldul de altădată de a-și îmbunătăți performanțele, de a-și realiza obiectivele, chiar dacă încă sunt deschiși la mine și spirit, ci intră într-o stare de melancolie vecină cu năuceala, gândurile fiindu-le tot mai împrăștiate.

Cu cât un om cunoaște mai mult și e mai desăvârșit, cu atât îi este mai mare suferința.

Cea mai mare temere a maestrului Dürer, care pe lângă faptul că era înzestrat cu un talent artistic nemaipomenit avea și o viziune largă și adâncă asupra naturii umane, era aceea că nu va reuși să se ridice la nivelul așteptărilor sale foarte mari.

Cu cât știa mai mult, cu cât învăța mai mult, cu atât dorea să fie mai perfect în tot ceea ce făcea. Un cerc, o linie, dacă nu erau perfect realizate, însemna s-o ia iarăși de la capăt, descumpănit, privindu-se cu un ochi critic, regretând, simțindu-se obosit, îngrijorat. Dacă o pată de culoare sau o nuanță nu se potrivea cu imaginea pe care dorea s-o creeze, tabloul era considerat nereușit, ceea ce însemna s-o ia de la capăt, pornind precum Sisif într-o nouă încercare, poate mai norocoasă.

Leadership: Poți trăi cu regretul compromisului de a suporta efectele negative ale excesului de perfecțiune și în același timp să rămâi cu convingerea că ai învins o greutate mare pe care puțini o pot împinge?

Durerea pe care o simte în suflet cel care dorește să atingă perfecțiunea atunci când dă nas în nas cu imperfecțiunea, atunci când conștientizează că nu se ridică la înălțimea propriilor sale așteptări, îl împiedică să se exprime, să se dezvolte la maximă capacitate, determinându-l să devină tot mai nesigur pe sine.

Un astfel de om e gata să cadă pradă tristeții, purtându-și în suflet durerea mereu și mereu, până când ceea ce încearcă să realizeze iese perfect. A greși e un păcat pentru cel desăvârșit, poate nu un păcat de moarte, dar cu siguranță unul care nu se iartă.

Greutatea cea mare pe care puțini o pot împinge este să-ți maximizezi potențialul de reutilizare al acțiunii în folosul atingerii perfecțiunii.

Şi oare cine poate salva un suflet dominat de un astfel de păcat? Cine poate îmbărbata, mângaia, însenina un suflet stăpânit de o foame nebună după perfecțiune, dar o foame ce îi dă mereu ocol și nu și-o poate satisface? Oare cine este, și unde se află acel înger minunat care poate înviora mintea unui ahtiat dupa perfecțiunea absolută, aducându-l la starea de normalitate?

Leadership: Strălucitele tale reușite pot fi interpretate ca un indiciu al limitării potențialului de punere în exploatare a inspirației creative și, astfel, al scăderii presiunii puse pe partea de menținere a unei poziții de echilibru?

Fiecare lider are anumite așteptări, anumite idealuri, anumite obsesii. Napoleon Bonaparte, ca și Alexandru cel Mare și alți mari conducători, a avut o obsesie magnifică, puteți ghici ușor care era aceea: să stăpânească lumea. La fel ca un artist în căutarea perfecțiunii, Napoleon, a cărui capacitate de conducere nu putea fi pusă la îndoială, nu-și putea permite să facă nicio greșeală.

Cu cât înregistra mai multe victorii, cu atât devenea mai ahtiat după putere, dar, în același timp, orice eșec îl arunca sufletește cu un pas înapoi. În sinea lui își spunea: *„ Cum, eu să pierd o bătălie? Eu, Napoleon? "* Apoi, furios, întrucâtva obligat de propria lui conștiință, se arunca din nou în vârtejul luptelor, cu un imbold ce sfidează orice limită, cu un spirit mult mai dinamic, până când ieșea învingător, indiferent care era prețul pe care trebuia să-l plătească.

Păcat că orice poveste de vitejie are un sfârșit, la fel cum orice artă are delimitări și convenții. Dragostea lui Napoleon pentru putere și neputința lui de a-și atinge țelul i-au produs o mare durere în suflet. Suferința lui interioară cumplită, datorată în mare parte setei sale nemărginite de a fi stăpânul absolut al Europei, și dacă s-ar putea al întregii lumi, i-au produs și i-au accentuat îmbolnăvirea.

Leadership: Cum îți afectează relația cu morala raportul dintre "succesele obținute" și

"pretențiile inițiale de a dispune de libertatea de creație"?

Oamenii cu o voință foarte puternică, care își închină viața unui singur ideal - perfecțiunea, caută să fie desăvârșiți în tot ceea ce fac, în tot ceea ce urmăresc. Şi personal cred că e datoria fiecărui om să se străduie să fie cât mai bun în domeniul său de activitate. Dar fiecărui țel măreț îi corespunde un zbucium sufletesc puternic. Ori de câte ori cineva va face un pas mare către perfecțiune, sufletul îi va fi pus la grea încercare.

Desigur marii lideri tânjesc după perfecțiune, ridicând ștacheta standardelor tot mai sus și bineînțeles impun acest lucru și celor din echipa lor. A impune un ritm accelerat și intens poate avea efecte benefice doar în cadrul colectivelor formate din oamenii care au aceleași ținte, aceeași pregătire și aceleași standarde de calitate (și nu numai). Însă dacă oamenii nu sunt identici cu „prototipul" numit lider, se poate întâmpla să clacheze, atât ei, cât și liderul lor.

Adevărata perfecțiune înseamnă să-ți menții în poziția de echilibru în ceea ce privește voința și motivația de a fi consecvent în procesul de gestionare al activului numit: stima de sine.

Așa cum bine spunea un internaut: "Stima de sine reprezintă modul în care ne evaluam pe noi înșine în raport cu propriile așteptări și cu ceilalți, fiind direct proporțională cu conștientizarea valorii noastre."

Concluzie: Un om care vrea să-și înalțe munca la rang de artă, un om care caută perfecțiunea în tot ceea ce face, trebuie să-și ajusteze nivelul standardelor, ritmul și intensitatea activităților, altfel va avea un sentiment de frustrare și chiar de vinovăție în momentul în care constată că mai are imperfecțiuni sau că nu are posibilitatea de a-și atinge propriile standarde.

Ești îndeajuns de onest și obiectiv în ceea ce privește posibilitatea de a atinge standarde foarte înalte de profesionalism?

* Notă: Mika Waltari - *Mikael Karvajalka* , Editura Polirom, 2005.

Source: https://neculaifantanaru.com/durerea-imperfectiunii-maiestriei.html